

Fatale oversteek

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Lone Theils

De oversteek

Vertaald uit het Zweeds door
Femke Blekkingh-Muller en
Ingrid Hilwerda

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3492 4

© 2015 Lone Theils

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Femke Blekkingh en Ingrid Hilwerda
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Oorspronkelijke titel *Pigerne fra englandsbåden*
Oorspronkelijke uitgever Lindhardt & Ringhof, Denmark
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Omslagillustratie Peter Stolze / Stolze
Foto auteur © Hazel Thompson

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

I

De kalende man droeg een lichtgrijze broek en een gestreken overhemd. Hij leek een doodgewone Afrikaanse onderwijzer van middelbare leeftijd. Rustig en systematisch schonk hij de earlgreythee in de gebloemde porseleinen kopjes. Toen hij zich over het mozaïektafeltje boog en beleefd melk in haar thee schonk, rook Nora een vleugje amandelolie en waspoeder. Hij deed twee suikerklontjes in zijn eigen kopje en roerde een keer. Toen begon hij met zijn verhaal. Over alle executies, verkrachtingen, verminkingen en moorden waar hij bij betrokken was geweest.

De gruwelijkheden liepen in elkaar over en vormden een brij in Nora's hoofd. Schoolkinderen waren getuige geweest van groepsverkrachting van hun juf en vervolgens met machetes gedood. Hele dorpen werden uitgeroeid, totdat de moordenaars te moe waren om hun armen nog op te tillen. Dan sloten ze de overlevenden op tussen de lijken om de volgende dag de moordpartijen te hervatten. De monotone woordenstroom van de man, die vanwege zijn veiligheid alleen als Mr Benn aangeduid wilde worden, ging onafgebroken door.

Nora klemde haar theekopje vast. Ze voelde een onbedwingbare aandrang om de kokendhete thee in het gezicht van de heerste man te gooien. Om een reactie te zien, een glimp van iets menselijks in het uitdrukkingloze gezicht. Emotie. Spijt.

Ze wist zich in te houden. Zo ging een buitenlandcorrespon-

dent voor het weekblad *Globalt* niet te werk. Nora Sand luistert, verzamelt informatie en schrijft. Ze is een professional.

‘Ik heb nog één vraag.’

Hij keek haar aan met een blik waaruit de menselijkheid al lang geleden was verdwenen.

‘Ja?’

‘Waarom? Waarom deed u het?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Waarom niet? Ze verdienden niet beter. Het waren kakkerlakken, en wij hebben de keuken schoongemaakt.’

Nora rilde. Ze moest even zoeken naar het knopje van haar dictafoon, zette hem uit en stond snel op.

Pete, die in een hoek had gezeten, stond ook op, verwisselde de lens van zijn camera en ging aan het werk.

Foto’s van de man die zich Mr Benn noemde. Onherkenbare foto’s van zijn gezicht, close-ups van zijn donkere handen. De handen van Mr Benn waren schoon en de nagels goed verzorgd, maar toch leek het of Nora het bloed dat eraan kleefde kon zien.

Het waren foto’s van een man die vrij mocht rondlopen omdat hij had besloten te praten over degenen die hoger in de commandolijn stonden dan hijzelf. Mr Benn had door de mazen van het Britse asielsysteem weten te glippen en kon nu een rustig leventje leiden in een Engels kustplaatsje waar de grootste opwinding vermoedelijk werd veroorzaakt door de jaarlijkse kermis. Nora voelde zich misselijk worden.

Pete kwam naar buiten. Nora haalde de autosleutels tevoorschijn en gooide die naar hem toe. Hij ving ze op.

‘Jij rijdt. Ik ben kapot,’ zei ze terwijl ze op de passagiersstoel van zijn gehavende Ford Mondeo ging zitten.

Pete trok zijn wenkbrauwen op. ‘Was het moeilijk?’

Hij was een man van weinig woorden, maar wát hij zei telde, en het werd uitgesproken met een onmiskienbaar Australisch accent.

Nora wilde heel veel zeggen, maar de woorden bleven in haar keel steken.

‘Er zijn grenzen aan hoeveel...’

Pete zette zwijgend zijn cameratas in de kofferbak, stapte in en startte de auto. In plaats van de snelweg terug naar Londen te nemen, reed hij de kustweg op.

Nora zei niets. Ze werkten al samen vanaf het moment dat zij vijf jaar geleden als volstrekt onervaren journaliste naar Londen was gekomen. Ze hadden al zoveel opdrachten en reizen gemaakt, van Afrika tot Oost-Europa, dat ze niet veel woorden meer nodig hadden om elkaar te begrijpen.

De zon wierp een laatste restje bleek daglicht op het landschap toen ze afsloegen naar het vissersplaatsje Brine en de auto parkeerden achter de plaatselijke pub.

Nora huiverde en trok de kraag van haar jack over haar oren.

Ze liepen naar het strand. Het grijze wateroppervlak ging over in de parelmoerleurige hemel en ze voelden de snijdende wind op hun wangen. Na een halfuur trok het gif langzaam weg uit haar systeem. Of eigenlijk werd het ingekapseld en weggestopt op een donker plekje in Nora's binnenste, bij alle andere soortgelijke verhalen.

‘Kom, we gaan wat eten. De vis is prima in deze streek. Ik ben hier weleens met Caroline geweest,’ zei Pete.

Zoals altijd wanneer hij over de liefde van zijn leven sprak, klonk er een beetje droefheid door in zijn stem. Caroline was al een hele tijd geleden teruggereisd naar Melbourne en getrouwd met een chirurg.

Ze slenterden door de smalle straatjes van het stadje die er merkwaardig verlaten uitzagen, zo aan het einde van het toeristenseizoen, op een doordeweekse dag.

‘Hé, wacht even.’

Nora was blijven staan voor een winkel die eruit sprong tussen de pastelkleurige keramiekateliers en delicatessenzaken met gerookte vis. De gevel was afgebladderd en de ruiten waren vies, maar achter de etalageruit zag Nora hem liggen: een versleten donkerbruin leren koffer die perfect zou passen in haar verzameling.

Ze voelde aan de deur, die tot haar verrassing open was.

De geur van schimmel en stof drong haar neus binnen toen ze de zaak binnenkwam, die zo vol was gestouwd dat het leek of hij uit zijn voegen zou barsten als je er ook maar maar een presse-papier bij probeerde te proppen. Tegen een van de muren stonden hoge stapels in leer gebonden boeken afgewisseld met kasten vol kristallen glazen en serviezen.

De weinige open plekken tussen de kasten hingen vol schilderijen van wisselende kwaliteit. Scheepsmotieven waren duidelijk favoriet, merkte Nora op.

Uit de achterkamer klonken de laatste maten van 'In the Mood' van Glenn Miller. Een man met een enorme rode baard stond achter de toonbank mee te neuriën terwijl hij een messing kandelaar poetste.

'Welkom,' zei hij glimlachend.

Nora glimlachte terug en maakte een snelle ronde door de winkel. Ze twijfelde even over een verzilverd botervlootje in de vorm van een schelp, maar keerde toen terug naar de koffer die ze in de etalage had zien staan.

'Mag ik die even bekijken?' vroeg ze terwijl ze ernaar wees.

De man wrong zich achter de toonbank vandaan. Hij was groot, maar bewoog zich verrassend behendig terwijl hij tussen de afgedankte meubels en huisraad door zigzagde.

Hij verplaatste een blikken trommel en een stapel lp's en wist de koffer tussen de enorme hoeveelheid spullen in de etalage uit te krijgen.

'Ik heb hem net vorige week binnengekregen. Hij is in uitstekende staat,' zei hij.

Nora stak haar hand uit en voelde. Echt leer. Donkerbruin, vol krassen. Precies de goede versleten uitstraling.

'Hoeveel wilt u hiervoor hebben?' vroeg ze nonchalant.

'Hmm. Tja,' zei de man, zijn ogen half dichtknijpend. 'Wat dacht je van vijftig pond?'

Nora vertrok haar gezicht. 'Ik had eigenlijk twintig in gedachten.'

'Het is echt leer,' antwoordde hij.

Nora drukte op het slot. Het ging niet open. Ze fronste. 'Is het slot kapot?'

De man haalde zijn schouders op. ‘Ach, dat krijg je met een haarspeld en een beetje handigheid vast wel gefikst,’ was zijn mening.

‘Ja, maar er kan natuurlijk van alles in zitten. Hij kan wel beschimmeld zijn.’

De man nam de koffer van haar over en schudde ermee. Er klonk een dof geluid.

‘Hmm. Misschien zitten er papieren in. Weet u wat, als u mij er nou veertig pond voor geeft, krijgt u de inhoud er gratis bij. Ongezien. Wie weet zit er wel een winnend lot in. Dat is toch een buitenkansje?’

Drie minuten later liep Nora de winkel uit, dertig pond armer en met de koffer in haar hand.

‘Jij bent onverbeterlijk,’ zei Pete, met zijn ogen rollend.

‘Ja, ja, maar geef toe, hij past perfect op het plekje onder mijn salontafel. Naast de scheepskist.’

Pete schudde zijn hoofd en voerde haar mee het straatje door.

Ze aten versgebakken schol met erwtenpuree en huisgemaakte frites. Toen ze weer in de auto zaten en Pete een cd van de Eagles opzette en de tomtom op ‘thuis’ instelde, had Nora weer zoveel energie dat ze in haar hoofd aan het artikel over de onderwijzer uit Rwanda begon.

Toen Pete haar afzette voor haar appartement in Belsize Park was ze doodmoe. Ze sleepte zich naar boven, poetste haar tanden en plofte meteen in bed.

De slagen van de Big Ben weerklonken door haar appartement. Dat was de speciale ringtone die ze had ingesteld voor haar baas, Oscar Krebs, ook wel 'De Kreeft' genoemd omdat hij in staat was om in werkelijk elk verhaal een zwakke plek te vinden en het vervolgens met zijn scharen in stukjes te knippen om de journalist duidelijk te maken dat hij zijn research beter voor elkaar moest hebben. Dat was in elk geval zijn eigen uitleg. Haar collega's bij het blad beweerden dat die naam vooral te maken had met de kleur die zijn gezicht aannam als hij gestrest was.

Nora respecteerde zijn obsessie om elk verhaal dubbel en soms zelfs driedubbel te checken voordat het op de pagina's van *Globalt* terecht kwam, maar het irriteerde haar mateloos dat hij consequent het begrip 'Greenwich Mean Time' verkeerd interpreteerde. Dat het bij haar een uur vroeger was, was één ding, maar gewoon stug volhouden dat het bij haar een uur later was, was iets heel anders. Nadat ze het hem herhaalde malen had geprobeerd uit te leggen, had Nora begrepen dat er in deze wereld dingen zijn die je bazen niet aan hun verstand kunt brengen.

'Nou, jij bent zeker al uren op,' zei de Kreeft met zijn wakkerste ochtendstem.

Nora wierp een blik op de wekker op haar nachtkastje. Het was halfzeven Britse tijd. Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed.

'Euhhh.'

‘Mooi zo. Wanneer kun je Rwanda inleveren? We hebben je ingepland op pagina 7, die sluit vanmiddag al vroeg.’

Ze mompelde iets over twee uur ‘Deense tijd’, hing op en strompelde naar de andere kamer, waar ze woonkamer, kantoor, bibliotheek en keukenhoek in had weten te proppen. Ze liep slaapdronken haar gebruikelijke ochtendrondje – computer aan, televisie aan op BBC News 24, waterkoker aan – en slofte toen verder naar het minuscule badkamertje.

Plotseling werd haar routine onderbroken en lag ze languit op de vloer van het halletje. Ze was gestruikeld over de koffer die ze daar toen ze de vorige avond laat binnenkwam had neergegoid. Het slot was opengesprongen en er was een stapeltje polaroidfoto’s uit gevallen. Nora ging zitten en deed de koffer helemaal open.

Ze raapte het stapeltje foto’s op en bladerde ze door. Op alle foto’s stonden jonge meisjes. Tieners. Meisjes die in hun eentje tegen een muur leunden in een pose die weinig varieerde. Ze keken de fotograaf allemaal recht aan.

Sommigen flirtten openlijk met de camera en hadden een glimlach op hun lippen. Anderen waren verlegen met de situatie en keken een beetje ongemakkelijk. Te oordelen naar hun kapsels en kleding waren de foto’s gemaakt in de jaren tachtig – MC Hammer-broeken, haargel en Ball-truien – en de jaren negentig, toen U2 op een paar T-shirts verscheen.

De verzameling moest van een amateurfotograaf zijn geweest. Zoveel had ze wel geleerd door haar samenwerking met Pete. Dit was geen professionele verzameling, eerder een inkijkje in iemands voorzichtige poging om zich de moeilijke kunst van de fotografie eigen te maken. Vast een man die was gefascineerd door jonge vrouwen, maar blijkbaar helemaal niets had geleerd over motiefkeuze of belichting, en die totaal geen kunstzinnig gevoel had. Ze haalde haar schouders op en wilde de koffer weer dichtdoen, toen haar blik viel op een foto die afweek.

Op een van de foto’s stonden twee meisjes. Een glimlachende blondine, een beetje mollig, maar knap, en naast haar een tenger meisje met donker haar dat met gebogen hoofd opkeek naar de

fotograaf. Het was zomer en ze stonden in korte broek tegen een witte achtergrond. Aan de hand van het verbleekte Feed The World-T-shirt schatte ze in dat het een jaar of twee na het Live Aid-concert in 1984 moest zijn.

Maar wat haar blik had getrokken, was niet dat T-shirt. Het was het bord achter de twee meisjes, waarop een grote rode pijl stond en de oer-Deense tekst: VOGNDÆK 2. Wagendek 2 – het moest dus een veerboot zijn.

Ze legde de foto op haar bureau, ging naar de wc, poetste haar tanden en plensde water in haar gezicht. Daarna maakte ze een kop pikzwarte Nescafé, stelde de kleur een beetje bij met melk, ging achter haar computer zitten en zette de dictafoon aan.

Mr Benns emotieloze stem vulde de kamer en de uren die daarop volgden, bestond er in Nora's leven niets anders dan zijn afschuwelijke verhalen. Haar vingers vlogen over het toetsenbord.

Nora had het artikel ingeleverd en wachtte op feedback. Intussen probeerde ze de stapels op haar bureau een beetje op te ruimen. Ze keek in de koelkast en probeerde te bedenken of ze zin had om naar Whole Foods in Kensington te gaan op zoek naar iets eetbaars. Ze vond het normaal gesproken heerlijk om uren rond te dwalen over de drie verdiepingen met exclusieve etenswaren en kwam altijd thuis met een lege portemonnee en haar armen vol Italiaanse geitenkaas, speltkoeken, ecologische zwarte bessen of cheesecake van de bakkerijafdeling. Maar vandaag kon ze zich er niet toe zetten.

Er was iets met die foto die was gemaakt op een Deense veerboot, wat aan haar bleef knagen. Net als oude soldatenfoto's van jonge, breed glimlachende knullen die dachten dat ze onsterfelijk waren, maar van wie nu niets anders over is dan letters gegraveerd op een mosgroen granieten monument in Normandië.

Ze probeerde het gevoel van tragedie van zich af te schudden. De twee meisjes op de foto waren vast al lang en breed getrouwd en weer gescheiden, en intussen alles vergeten over een oversteek op een veerboot die ze enkele tientallen jaren geleden hadden gemaakt.

Nora pakte de foto van de meisjes weer op. De een blond, de ander donker. De blik van de blonde was hard, alsof ze degene die achter de lens stond wilde uitdagen: Met mij valt niet te sollen! De donkere was verlegen. Haar hoofd schuin omlaag, alsof ze alleen indirect naar de toeschouwer durfde te gluren.

Ze draaide de foto om. Er stond niets op de achterkant.

De schorre zoemtoon van de deurbel onderbrak haar gedachten.

‘Ja?’ zei ze aarzelend.

‘Goedendag, mevrouw – politie. We hebben melding gekregen van huisvredebreuk,’ klonk het in een Noord-Juts dialect.

O, shit! Ze was helemaal haar lunchafspraak met Andreas vergeten.

Ze waren op de middelbare school goede vrienden geweest, maar op een van de laatste examenfeesten was Andreas veel te dronken geworden en had hij haar zijn grote, onvervulde liefde verklaard. Toen Nora die niet had kunnen beantwoorden en had gevraagd of ze niet gewoon vrienden konden blijven, had hij haar de laatste weken tot aan de diploma-uitreiking proberen te ontlopen.

Niet lang daarna was Nora naar Engeland vertrokken voor een tussenjaar, en Andreas was aangenomen op de politieopleiding. In de daaropvolgende jaren had hij zich opgewerkt in de hiërarchie en uiteindelijk was hij bij de recherche gekomen. Nora had hem van een afstandje gevolgd. Kennelijk had de tijd Andreas’ gekwetste trots inmiddels geheeld. Hij had haar opgezocht op Facebook en een berichtje gestuurd omdat hij een paar weken naar Londen moest om een speciale cursus over terroristische cellen te volgen bij Scotland Yard.

Nora keek in haar agenda, die verstopt lag onder een exemplaar van *The Guardian* van een paar dagen geleden, een WHO-rapport over kinderarmoede en een artikel over immigranten dat ze uit *The Economist* had gescheurd. Daar had ze vergeefs naar gezocht.

Het stond inderdaad in haar agenda: ‘Lunch Andreas 13.30 uur’.

‘Ga je me nog binnenlaten?’ vroeg hij door de deurtelefoon.

Ze drukte op de knop. ‘Kom maar boven, ik ben zo klaar.’

Vierkante schouders en goudblond haar boven bruine ogen – dat was Andreas precies zoals ze zich hem herinnerde. Toch kon ze duidelijk zien dat de jaren hun sporen hadden achtergelaten in zijn gezicht. Hij was volwassen geworden.

Zonder een woord te zeggen spreidde hij zijn armen, en zij verdween in zijn omhelzing.

‘Nog steeds mooi als een zeemeermin,’ zei hij met zijn ondeugende lachje.

Nora sloeg haar ogen ten hemel.

‘Je hebt tenminste geen politiesnor. Dat zou ik niet hebben getrokken.’

Ze gebaarde met haar arm dat hij welkom was in haar appartementje, dat nog kleiner leek nu er een bijna twee meter lange, gespierde politiemann in stond.

‘Ik heb vanaf vanochtend heel vroeg zitten werken. Ik moet even douchen voordat we kunnen gaan. Wil je een kop koffie terwijl je wacht?’

‘Hoezo? Was je dan niet van plan om in je kimono met mij te gaan lunchen? Ben je je wilde haren kwijt?’ zei Andreas met een grijns terwijl hij nieuwsgierig rondkeek.

Nora deed alsof ze beledigd was, wees op de waterkoker en knikte even met haar hoofd.

‘Water, koffie, en de melk staat in de koelkast. Tot zo.’

Ze liet het warme water over haar lijf stromen en probeerde intussen te bedenken waar ze Andreas mee naartoe zou nemen. Om de hoek was het ecologische Honey Bee-café, of ze konden naar de kleine tapasbar bij het metrostation gaan, maar nee, dat was waarschijnlijk te exotisch voor de man uit de provincie die hij als het erop aankwam toch was. Ze besloot dat het het Turkse tentje achter de supermarkt zou worden.

Ze droogde haar haar en trok snel een nog bijna niet gedragen wit T-shirt, een zwarte spijkerbroek en sandalen aan. Een lijntje rond haar blauwgroene ogen en een beetje lipgloss en ze was klaar om te gaan lunchen.

Toen ze de woonkamer binnenging, had Andreas een kop koffie in zijn ene hand en in de andere de foto van de twee meisjes.

‘Is dit iets waar je over schrijft?’

Nora schudde haar hoofd.

‘Ik heb gisteren een oude koffer gekocht. Ik vond een stapeltje foto’s in een envelop die tussen de voering zat,’ legde ze uit, en ze wees naar de koffer, die nog steeds in het halletje op de grond lag.

‘Ik weet niet precies wat het is, maar er is iets met die foto wat me intrigeert. En het irriteert me dat ik dat gevoel niet kan plaatsen. Ik heb het idee dat ik zou moeten weten wie die meisjes zijn,’ zei ze.

Andreas kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Het lijkt wel of dat ene meisje een armbandje om heeft. Heb je een loep?’

Nora doorzocht een paar lades en vond een vergrootglas tussen de wirwar van veiligheidsspelden, kleurkrijtjes en oude opladers die ze had bewaard.

Ze trok de foto uit Andreas’ handen. Om de pols van een van de meisjes kon je inderdaad vaag een armbandje onderscheiden, zo een met letterkralen. Hij was niet scherp, maar Nora dacht dat ze een L zag... En misschien een E of een I?

Lene? Line? Lisette? Lea? Geen van de namen kon verklaren waarom die foto haar zo dwarszat. Had de veerboot waarop hij was genomen misschien iets bekends?

‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik heb eigenlijk niet ontbeten, dus... krijg ik nog iets te eten vandaag, of hoe zit het?’ zei Andreas.

Even later zaten ze aan een tafeltje bij Abdul. Andreas bestelde geroutineerd van de menukaart: *köfte*, *cacik* en *pide*, en hij zei zelfs ‘*Tesekkür*’ tegen Abdul, die voor de gelegenheid zijn breedste glimlach tevoorschijn had getoverd.

Nora trok haar wenkbrauwen op.

‘Wat nou?’ vroeg Andreas droog. ‘Dacht je dat er geen vliegtuigen naar het buitenland gingen vanuit Jutland?’

‘Sorry. Ik herinner me jou gewoon meer als een aardappelen-vlees-en-groenteman. Ik weet nog dat ik heel erg mijn best moest

doen om je een keer lasagne te laten proeven,' gaf ze met een verontschuldiging lachje toe.

'Mensen kunnen toch veranderen?' zei hij, en hij haalde zijn schouders op.

Abdul haalde een karafijswater en Nora's gedachten dwaalden weer af naar de foto van de twee meisjes.

'Die foto blijft maar in mijn hoofd hangen. Ik heb het gevoel dat ik die meisjes zou moeten kennen,' begon ze.

Andreas knikte. 'Ik ook.'

'Oké. Twee meisjes. Een ervan begint met een L. Of misschien had ze een vriendje wiens naam met een L begon. Op een veerboot? Lise op de veerboot? Line? Lis...?'

En opeens, precies op het moment dat Abdul een rood plastic mandje met warm Turks brood op tafel zette, vielen de puzzelstukjes op hun plek.

'Lisbeth!' zei ze, en ze sloeg zich tegen het voorhoofd. 'Jezus, Andreas, het is Lisbeth. De L van Lisbeth. Herinner je je die zaak nog? Die meisjes van de veerboot?'

Het was een oude zaak. Toen ze afgelopen voorjaar op bezoek was geweest bij haar vriendin Trine in Denemarken, had Nora na de paasbrunch afwezig zitten kijken naar de laatste vijf minuten van een televisieprogramma waarin opnieuw werd vastgesteld dat het een mysterie was wat er van Lisbeth en het andere meisje, wier naam Nora zich niet meer kon herinneren, was geworden.

Andreas knikte, terwijl hij een stuk brood afscheurde en dat in zijn mond stopte.

'Ja, ik herinner me wel iets.'

Nora pijnigde haar hersenen om erachter te komen waar de zaak ook weer over ging.

'Waren ze niet verdwenen van een veerboot naar Engeland? En nooit teruggevonden?'

Andreas haalde zijn schouders op. 'Het is een oude zaak. Ik gok dat ze ergens op de bodem van de zee liggen. En nooit zullen worden gevonden. Ik geloof zelfs dat een collega van mijn oom Svend indertijd aan die zaak heeft gewerkt.'

Het eten kwam, en ze zeiden een poosje niets terwijl ze allebei

hun bord volschepten en begonnen te eten. Maar al snel kon Nora zich niet meer inhouden.

‘Kun je die oom van je niet bellen? Nu wil ik het weten ook.’

Andreas leunde naar achteren en nam haar met halfgesloten ogen op.

‘Je bedoelt dat we niet even kunnen wachten tot we klaar zijn met eten?’

‘Kom op nou, dan bestel ik koffie,’ probeerde ze hem te verleiden.

Met een lichte zucht haalde Andreas zijn mobiel tevoorschijn.

Nora wist Abduls blik te vangen en gebaarde dat ze koffie wilden. Intussen belde Andreas zijn oom.

De koffie kwam, in een koperen kannetje met kleine glaasjes ernaast en twee stukjes Turks fruit sierlijk op een witkanten kleedje.

Terwijl hij met zijn oom praatte, schonk Nora in voor Andreas en zichzelf. Ze nam een voorzichtig slokje van de sterke koffie en deed er een suikerklontje in om de ergste bitterheid weg te nemen.

Andreas nam afscheid. ‘Oké, doe de groetjes aan Annika.’

Hij maakte geen haast, proefde eerst de koffie, trok een gezicht en deed er suiker in.

Nora keek hem verwachtingsvol aan. ‘Nou, kom op, wat zei hij?’

‘Het klopt inderdaad. Mijn oom heeft een collega die Karl Stark heet. Hij was politiemann in Esbjerg toen de meisjes verdwenen. Hij heeft de zaak nooit helemaal los kunnen laten.’

‘Oké, wat was er gebeurd?’

‘Kort samengevat is dit wat mijn oom zich herinnerde: twee meisjes uit een instelling voor jeugdige criminelen in de buurt van Ringkøbing verdwenen van een veerboot. Ze waren met een groep van acht jongeren en twee volwassenen, op weg naar Londen waar ze drie dagen zouden blijven. Maar op die veerboot zijn Lisbeth en Lulu spoorloos verdwenen. Ze zijn nooit teruggevonden. Lisbeths zwarte rugzak is op het zonnedek gevonden, dat is het enige spoor.’

‘O ja, die andere heette Lulu,’ onderbrak Nora hem.

‘De zaak is vorig jaar inderdaad behandeld in *Onopgelost* op de Deense televisie, dus daarvan heb je waarschijnlijk de laatste minuten gezien,’ meende Andreas.

Nora dacht even na.

‘Hmm. Woont je oom nog in Esbjerg?’

‘Nee, hij woont nu samen met zijn grote liefde Annika in Dragør. Hij werkt in Kopenhagen, bij Moordzaken, en die Karl Stark ook. Zal ik mijn oom zijn nummer vragen?’

Nora knikte. ‘Ja, graag.’

Abdul kwam meer koffie brengen zonder dat ze daarom hadden gevraagd. Toen Nora hem vragend aankeek, knipoogde hij naar haar.

‘Bijzondere dag vandaag, miss Nora. Leuk om je eens niet gestrest te zien met je mobiel voor afhaaleten,’ grijnsde hij.

Andreas schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Sommige dingen veranderen ook nooit, hè?’ zei hij.

Toen voerden ze het onvermijdelijke gesprek. Over hoe het met iedereen ging. Wat er was geworden van Ole, Klaus en Rooie Rita, wie getrouwd waren en weer gescheiden, wie huisvrouw waren geworden of carrière hadden gemaakt.

‘En jij?’ vroeg Nora voorzichtig toen Andreas alles had verteld over hun vroegere klasgenoten.

Ze had natuurlijk zijn Facebook-profiel bekeken toen hij contact met haar had gezocht, maar daar had ze niet veel informatie gevonden. Hij had op zijn status niet aangegeven of hij getrouwd was of single. Het enige wat ze had kunnen concluderen was dat hij waarschijnlijk nog steeds aan triatlon deed en zijn enthousiasme voor Monty Python en de voetbalclub Chelsea nog niet was kwijtgeraakt.

‘Tja, en ik?’ herhaalde Andreas.

Op dat moment ging haar telefoon. Het was de Kreeft.

‘Hallo, het is een prima artikel, maar ik zou graag willen dat je het nog een beetje aanpast. Ik denk dat hij te makkelijk te herkennen is op grond van de geografische gegevens, dus die moet je wat vager maken. En de derde alinea moet ingekort. Deadline over een halfuur. Dag.’

Voordat ze de kans kreeg om iets terug te zeggen, had hij alweer opgehangen.

Nora haalde een briefje van twintig pond uit haar portemonnee en legde dat op tafel.

‘Sorry. Werk,’ legde ze uit.

Andreas keek haar strak aan.

‘Hoelang blijf je in de stad?’ probeerde ze hem te paaien.

Hij lachte plagerig naar haar. ‘Ga nou maar. We mailen wel.’

Nora werd wakker van het trompetgeschal dat aankondigde dat het vliegtuig van de prijsvechter zichzelf feliciteerde omdat het op tijd was aangekomen in Kopenhagen.

De vertrektijd was zo idioot vroeg dat ze om vier uur 's nachts had moeten opstaan om op tijd op de luchthaven te zijn. Nog voordat het vliegtuig naar de startbaan van Stansted begon te taxiën, was ze alweer in slaap gevallen.

Het boek dat ze tijdens de vlucht had willen lezen – een ingewikkeld verhaal over olieconflicten in Afrika – lag ongeopend op haar schoot en ze propte het in haar handtas, stond op en liep naar de aankomsthal.

Daar stond hij in volle glorie. Hij wuifde met een wegwerpbeker van Starbucks, alsof ze hem niet meteen zou hebben gespot in zijn donkergroene kostuum. Niemand anders die zij kende droeg een gilet, en al helemaal niet in juni. Hij glimlachte met zijn hele gezicht, dat half werd bedekt door een grijze baard. Christian Sand, prominent historicus, gespecialiseerd in Denemarken in de zeventiende eeuw, de reden dat Nora's naam in haar paspoort voluit Leonora Christina Sand luidde, naar de dochter van koning Christian iv.

‘Je had me echt niet hoeven afhaken, papa.’

‘Ik doe het graag. Ik ben toch vrij tot dat congres in Stockholm volgende week. Ik werk aan een nieuw artikel over de vlucht uit slot Hammershus,’ legde hij opgewekt uit terwijl hij Nora's koffer overnam.